

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3310/2019
30.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против туженог ББ, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1690/18 од 11.07.2019. године, у седници одржаној 30.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 1690/18 од 11.07.2019. године, тако што се одбија као неоснована жалба туженог и потврђује пресуда Основног суда у Вршцу П1 233/17 од 20.02.2018. године.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиоцу исплати 83.800,00 динара на име трошкова ревизијског поступка у року од 8 дана од дана достављања пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П1 233/17 од 20.02.2018. године, ставом првим и другим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада и на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.09.2015. године до 31.03.2017. године исплати укупно 255.704,50 динара у месечним износима и са законском каматом ближе одређеним овим ставовима изреке. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка од 79.220,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1690/18 од 11.07.2019. године, ставом првим изреке преиначена је првостепена пресуда, па је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде за исхрану у току рада и на име регреса за коришћење годишњег одмора у периоду од 01.09.2015. године до 31.03.2017. године исплати укупно 255.704,50 динара у месечним износима и са законском каматом ближе одређеним овим ставом изреке. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка по жалби од 14.360,00 динара, док је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова првостепеног парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизије због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11...87/18) и нашао да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је био у радном односу код ВВ, а анексом бр. 4 Уговора о раду бр. .. од 28.08.2015. године тужилац је засновао радни однос код туженог, а у овој парници потражује исплату трошкова за исхрану у току рада и трошкове регреса за годишњи одмор за период од 01.09.2015. године закључно са 31.03.2017. године. Тужиоцу није исплаћивана накнада за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора почев од 2000. године. Тужени није достављао тужиоцу обрачун зараде који у себи садржи вредност за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, за цео утужени период, нити су ове накнаде у обрачунским листама тужиоца посебно исказане за утужени период. У утуженом периоду тужилац је користио годишњи одмор. Висина накнаде за исхрану у току рада, као и регреса за коришћење одмора утврђена из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2015. године закључно са 31.03.2017. године исплати износе ближе одређене у усвајајућем делу првостепене пресуде са припадајућом каматом. Међутим, по оцени другостепеног суда, тужилац нема право на накнаду за исхрану у току рада и на име регреса за коришћење годишњег одмора у спорном периоду, због чега је преиначио првостепену одлуку и одбио тужбени захтев.

Врховни касациони суд је нашао да се основано ревизијом указује да је побијана другостепена одлука донета уз погрешну примену материјалног права.

Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом, по коме запослени има право на трошкове за долазак и одлазак са рада, у висини цене превозне карте у јавном саобраћају, а Законом о изменама и допунама Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, поново је предвиђено и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора (члан 118. тачка 1, 5. и 6.), који мора бити исказана у обрачунској листи за све запослене. Почев од 01.10.2006. године послодавцима је остављена могућност да својим актима о расподели зараде могу уговорати мањи или већи износ регреса и топлог obroка, од онога који је предвиђен Општим Колективним уговором и Законом о раду, али само уколико је донета одлука којом је предвиђена висина регреса и топлог obroка.

Анексом Колективног уговора ВВ („Службени гласник РС“ бр. 4/06), одредбом члана 2. измењен је члан 57. Колективног уговора, па је одређено да запослени има право на зараду која се састоји од зараде за обављени рад и време проведено на раду, примања за исхрану у току рада и примања за регрес за коришћење годишњег одмора, док је одредбама члана 5. овог Анекса, затим чланом 18. став 2. анекса 7. Колективног уговора од 23.06.2014. године, као и чланом 57. став 2. Колективног уговора ВВ („Службени гласник РС“ бр. 4/2015) прописано да у вредност једног радног часа укључена месечна вредност за исхрану у току рада и вредност 1/12 накнаде регреса за коришћење годишњег одмора сведена на један радни час, док је ставом 4. истог члана прописано да се вредност једног радног часа умањује за 10% и износи 66,46 динара нето, а што је у складу са чланом 5. став 1. Закона о привременом уређивању основица за обрачун и исплату плата, односно зараде и других сталних примања код корисника јавних средстава.

По оцени Врховног касационог суда првостепени суд основано закључује да конкретизација овог права из наведене одредбе Колективног уговора („Службени гласник РС“ бр. 4/2015), а коју одредба је идентична и у Анексу Колективног уговора („Службени гласник РС“ бр. 4/06), није извршена, те да се из оваквог утврђења вредности радног часа не може утврдити и који износ представља накнаду трошкова исхране и регреса, јер она није одређена у номиналном износу, нити је у номиналном износу одређена у обрачунским листама за исплату зараде тужиоцу. При том, висина накнаде за исхрану у току рада и накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, мора бити одређена у истом номиналном износу за све запослене, без обзира на њихову стручну спрему, радно место и коефицијент за обрачун и исплату плате. То значи да уколико би се прихватило становиште другостепеног суда да је вредност ових трошкова урачунат у вредност радног часа, без одређивања висине накнаде у номиналном износу, висина накнаде за исхрану и регрес не би била иста за све запослене, већ би била у директној сразмери са коефицијентом радног места, што се не може прихватити и не би било правилно.

Како је другостепени суд због погрешне примене материјалног права одбио тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да тужиоцу исплати накнаду за исхрану у току рада и накнаду на име регреса за време коришћење годишњег одмора, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, преиначио другостепену пресуду, одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му, на основу члана 153. и 154. ЗПП, припадају и опредељени трошкови овог поступка, који су досуђени у висини од 83.800,00 динара и који обухватају трошкове за састав ревизије од стране адвоката од 12.000,00 динара на основу Тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“, бр. 121/12) и трошкове судских такси на ревизију од 28.720,00 динара и одлуку по ревизији од по 43.080,00 динара, према Тарифном броју 1. и 2. Таксене тарифе Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, бр. 28/94 ... 95/18).

На основу изнетог, применом члана 165. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић